

KEJTLIN DOJL

**OBIČNA
GLUPAVA
LJUBAVNA
PRIČA**

Prevela
Jelena Jovanović

■ Laguna ■

Naslov originala

Katelyn Doyle

JUST SOME STUPID LOVE STORY

Copyright © 2024 by Katelyn Doyle

All rights reserved.

Translation copyright © 2024 za srpsko izdanje, LAGUNA

Krisu

PRVI DEO

**Gimnazija *Palm bej*
Petnaest godina mature**

Novembar 2018.

Prvo poglavlje

Moli

Ako se ikad desi da priređujete događaj za koji je potreban iznajmljeni beli šator, možete biti sigurni da ću ja, Moli Marks, sa žaljenjem odbiti vaš poziv.

Ako je vaš šator ukrašen vansezonskim cvećem, hiljadama lampica, ili reljefnim platnenim karticama – ako ima plesni podijum, orkestar za svadbe, podijum za zdravice – budite sigurni da ću biti s vama u mislima, navijati za vas, dragi prijatelji, sa stotinu kilometara udaljenosti.

Nije to ništa lično. Sigurna sam da je vaš događaj od ogromnog značaja i da ste divni domaćini.

Ali iznajmljeni beli šator je oličenje javnog ispoljavanja emocija, a ja se od toga ježim. Ako moram da izrazim osećanja – odvratno – želim to da uradim kod kuće, sa navučenim roletnama i ugašenim svetlima, u kućnom ogrtaču umazanom šlagom i polivenom sovinjon blanom.

Stoga sigurno možete razumeti zašto sam, u ovoj spornoj noći na ovom zvezdanom ostrvu čuvenom po plažama boje šampanjca, puna entuzijazma poput žene koja se na štiklama lomata ka svom tropskom grobu na obali.

Zato što su se u daljini, na bisernom sjaju punog meseca nad Floridom, pred nama ukazala gladna bela usta šatora veličine broda za krstarenje.

A ispod njega je tabla ukrašena vencem od veštačkih bugenvilija i osvetljena reflektorima koji bleskaju u različitim bojama, od ljubičaste do ružičaste, na kojoj veselim slovima piše:

*GENERACIJO 2003. GIMNAZIJE PALM BEJ,
DOBRO DOŠLI NA PETNAESTU GODIŠNJCJU MATURE!!!*

Tri znaka uzvika. Ubistveno.

Dopuštam da bi se pod pravim okolnostima – da sam, recimo, druga osoba – za atmosferu koja me dočekuje pod platenim šatorom moglo reći da je kao iz sna.

U vazduhu se ipak oseća miris jasmína, cvetova pomorandže i soli koji donosi vetar što duva iz Meksičkog zaliva. Plesni podijum obasjan je treperavim svetlom baklji. Tu su i šampanjski bar i pult s jastozima. Pomno doterani muškarci i žene srdačno se grle, široko smeše jedni drugima. Na nekoliko lica vidim čak i suze.

Uхватim se za grlo da opipam ubrzani puls. Pogrešila sam što nisam popila zanaks u hotelu. Možda mogu da se sakrijem u spasilačkoj kućici.

– Ne mogu ja ovo – šapnem svojoj najboljoj prijateljici Dezi, koja mi je sa svojim mužem Robom jedina pratnja ove večeri.

Preterano jako mi stisne ruku – taj gest je trebalo da bude ili umirujući ili dovoljno bolan da me prepadne.

– *Možeš ti to* – šapne mi ona.

– Evo kako znam da je moja žena išla u odvratnu privatnu školu na Floridi – dobaci Rob, koji se ne obazire na moju nervozu. – Njena proslava petnaest godina mature izgleda kao egzotično venčanje.

– Zapravo, ovo je deset puta lepše od našeg venčanja – kaže Dezi, vukući me pored stola s paketićima dobrodošlice u

kojima su svetlucave japanke i sprej protiv komaraca. Zastanemo da pogledamo ukrasne aranžmane na stolu napravljene od ananasa, orhideja i palmica sa štrasom.

– Tako ti je to kad se udaš za ubogog socijalnog radnika – kaže Rob. – Mogli bismo možda da preotmemo proslavu i obnovimo bračne zavete.

– Ako postoji nešto gore od proslave godišnjice mature – tmurno kažem – onda je to proslava godišnjice mature plus obnavljanje bračnih zaveta. Osim toga, po kosmičkom zakonu svaki par koji obnovi bračne zavete kroz godinu dana se rastane. A vas dvoje ste divan par i šteta je da to uništite zarad šake prženih škampa.

– Večeras smo, vidim, sjajno raspoloženi – kaže Rob i nagne se da me čvrkne po ramenu.

Rob ima sreće što se osećam previše jedno da bih mu uzvratila, inače bih mu zabila lakat u rebra. On i Dezi su zajedno toliko dugo da smo nas dvoje skoro kao brat i sestra. Oni što se silno vole, a to iskazuju kroz gloženje i blago fizičko nasilje.

– Nadurenost je bila Molin zaštitni znak u srednjoj školi – kaže mu Dezi. – Na četvrtoj godini proglašena je za najvećeg pesimistu.

Zabacim kosu. – To je postignuće kojim se još ponosim, moliću lepo. Krvavo sam se borila za to priznanje.

Ta tinejdžerska sklonost koštala me je napada panike. Ali nemojte da me žalite. Odrasla sam i uzela psihijatra, a sad sam jaka, žestoka žena sa umirujućim koktelom antidepresiva i povremeno sedativa.

– Mogu samo da zamislim kakva je Moli bila kao tinejdžerka – kaže Rob, uzimajući od konobara račiće s kavijarom. – S obzirom na to koliko je sad nepodnošljiva, pretpostavljam... ne baš sjajna. – Zlobno mi se naceri, na šta ja njega čvrknem po ramenu.

– O bože, bila je nesnosna – kaže Dezi, nežno me zagrlivši. – Samo tužna poezija i crna kafa i feminističke tirade u debatnom klubu. Bila je otelotvorenje tetovaže Silvije Plat.

– Dakle, doslovce se ništa nije promenilo – kaže Rob.

– Nije tačno – pobunim se. – Ja sam glavna zvezda zabave. Samo ne ove.

Molim vas, verujte mi: ovo je istina. Živim u Los Angelesu i karijera mi zavisi od sposobnosti da vodim žive razgovore kraj bazena u nezamislivo velikim kućama ušuškanim na Holivud hilsu dok pijuckam šampanjac taman koliko treba. Umem da šarmiram kao najveći šarmeri, da konverziram, da s takvom lakoćom komuniciram skoro kao da uživam.

Ali to je pravi život.

Ovo je lažna srednja škola.

– Pa – na to će Rob – večeras ćemo te raspaliti, toliko ćeš se obradovati što vidiš sve svoje stare prijatelje da te oni neće prepoznati. Je li tako, Dezi?

Dezi osmatra prostoriju, ne obraća više pažnju na nas. – Gde sedimo?

– Hajde da zauzmemo sto u dnu gde niko neće pričati sa nama – predložim.

Dez me udara tašnicom po ruci. To je odlična tašnica. Dezi ima izvrstan ukus. Večeras nosi kratku, arhitektonsku haljinu koja izgleda kao *Kom de garson*, a zapravo je kreativno opasana tunika iz kuće visoke mode *Amazon.com*, uverila me je kad sam sa zavišću zinula u nju. Njena sjajna crna kosa ošišana je na strogi paž do ramena, a usne su joj crvene boje, koja savršeno ističe njen bleđi ten. S druge strane, Rob ima sreće što je zgodan i jake vilice pošto se njegov modni stil može opisati kao apa-drapa. I večeras je po običaju obukao zgužvane drap platnene pantalone, a izgled je upotpunio, ako se tako može nazvati, blejzerom od tvida koji je previše topao za ovo vreme i izgrebanim crnim mokasinama koje mu se ne slažu sa kaišem. Njih dvoje su čudan par, kao Karen i Džim iz serije *U kancelariji*. Ali zato imaju zavidnu hemiju.

– O bože, Moli, *moraš* prestati da kukaš – kaže Dezi. – Većinu ovih ljudi nisi videla petnaest godina. Doletela si na Floridu, koju mrziš, čak iz Los Angelesa. Neću te pustiti da se

celu noći kriješ u vinskoj čaši i ispod stola šalješ sarkastične komentare meni i Alisi.

– Ako misliš da ću večeras piti nešto tako slabo kao što je vino, uopšte me ne poznaješ – kažem. – Osim toga, videh i naše čuvene koktele. Kako da odolim palm bej preptiniju?

– Oooo, kakvog je ukusa nostalgija za privatnom školom od četrdeset hiljada dolara godišnje? – pita Rob.

Uzimam čašu od konobara u prolazu i stučem pola bledona-randžaste tečnosti. – Ima ukus žena koje se znoje u markiranim haljinama, ostarele pijane braće što igraju uz hip-hop... i, hm, ruma ili tako nečeg.

Dezi se uputi ka jednom stolu, pa se vrati držeći kartice sa imenima.

– Našla sam nas – kaže ona, pružajući mi jednu.

Moli Marks, sto br. 8.

Želudac mi se stegne. – Čekaj malo. Imamo *raspored sedenja*?

Dezi slegne ramenima. – Merijen Hart je ovo planirala. Verovatno želi da podstakne druženje. Znaš kakva je ona.

Merijen Hart je bila predsednica našeg odeljenja i naša kraljica mature. Ima neiscrpnu energiju menadžera aktivnosti na kruzeru.

– Molim te, reci mi da smo za istim stolom – kažem, zgrabivši Dezinu karticu.

Dezdemonu Čen, sto br. 17.

– Jebem ti život – promrmljam. – Nadam se da je bar Alisa za mojim stolom. – Alisa je naša najbolja drugarica, treći član neraskidive trojke koju smo oformile u drugom razredu.

– Nije. Videla sam njenu karticu. Ona je za stolom broj jedanaest. Osim toga, njen avion je kasnio i stići će tek za sat vremena. Ne može da te spase. Moraćeš da se *družiš*.

– Umem ja da se *družim* još kako – brecnem se. – Ja samo ne umem da glumim nostalgiju i radost koje ne osećam.

Beli bubnjarski bend koji svira obrade Džimija Bafeta odsvira „*The Weather Is Here, I Wish You Were Beautiful*“, a na binu izađe ko bi drugi do Merijen Hart.

Izgleda besprekorno, što nije nikakvo čudo. Plavu kosu sa savršeno izvučenim pramenovima podigla je u elegantnu punđu, koja se nekako ne raspada na floridskoj vlazi, a ruke joj izgledaju kao da ih je sponzorisao *Gup*.

– Narode! – cikne ona u mikrofon. – Divno je videti vas! Večeras nas je ovde došlo stotinu pedeset osmoro iz naše generacije od stotinu šezdeset sedmoro, možete li da verujete? I MNOOOOOGO ćemo se dobro provesti.

Koluta plavim očima sa iskrenim oduševljenjem.

Zarijem glavu u Dezino rame. – Već mi je grozno. Zašto sam ovde?

– *Htela si* da dođeš, licemerko. Živni malo. Možda ćeš se lepo provesti.

Nije u pravu. Sasvim sigurno *nisam htela* da dođem. Ovde sam jer sam bila pod presijom. Samo ja iz našeg malog kruga živim na Zapadnoj obali, a prilike da se vidimo sve su ređe sad kad Alisa ima decu. Ali završavam projekat, a ne volim da putujem kad sam u fazi pisanja.

– Trebalo bi da sam kod kuće, da radim – kažem.

– Možeš da uzmeš četiri slobodna dana – na to će Rob. – Nisi onkolog.

Ono čime se bavim nema nikakve veze sa medicinom i spasavanjem života. Pišem scenarije za romantične komedije. Sudbinski susreti, uzbudljivi preokreti, lepotani koji jedva zadržavaju suze dok se zaklinju na večnu ljubav ženi koja navodno radi u časopisu i uvek je isfenirana.

Sačekaću da prestanete da se smežete.

Moja karijera zaista odstupa od mizantropskog senzibiliteta po kome sam poznata. Međutim, imajte na umu da sam iznenađujuće dobra u tome. Imala sam dva uzastopna hita nezavisne produkcije odmah nakon završetka studija. Istina, to je bilo pre osam godina. Ali moj producent pregovara s jednim čuvenim glumcem da igra glavnu ulogu u filmu po scenariju koji završavam, i mislim da bi to mogao da bude hit.

I to veliki.

Što mi je preko potrebno za karijeru. Imam stalan priliv posla kao najmljeni pisac, ali nakon velikog uspeha odmah u startu, bila sam dovoljno tašta da pomislim da ću biti sledeća Nora Efron ili Nensi Majers i štancovati klasike dok lova samo kaplje. Međutim, kako stvari stoje, nisam još milioner generacije.

– Uskoro će nam poslužiti predjelo – nastavlja Merijen sa bine – te bi bilo savršeno da svi sad pronadete svoja mesta. Imaćemo fantastičnu večeru, a onda ćemo ludovati kao da nam je šesnaest godina! Da probijemo led, na svakom stolu imate spisak pitanja. Poslužite se njima da ćaskate dok uživate u školjkama. A sad idite i zabavite se!

Šćepam Dez za ruku. – Ne mogu da verujem da ovo moram da izdržim sama.

– Bićeš sjajna, princezo – kaže ona oslobodivši se mog stiska. – Obori ih s nogu. Ako ne šarmom, onda onim svojim čuvenim zlokobnim pogledom.

– Već se kajem zbog ovoga.

– Vidi, evo našeg stola – kaže Dez Robu, pokazujući na obližnji sto za osmoro za kojim su već sedeli onaj tihi tip koji je osnovao hedž fond i Čaz Logan, najduhovitiji dečak iz našeg razreda.

– Čoveče, dobila si i Čaza i milijardera? – zakukam iako imam trideset tri godine. – Stvarno sam ljubomorna.

Dez osmotri prostoriju. – Oh, mislim da će tvoj sto biti vrlo zanimljiv.

Ispratim njen pogled do manjeg stola sa strane šatora, blizu plaže, sa pločicom u obliku galeba na kojoj piše „Sto br. 8“.

A za njim sam sedi Set Rubenstajn.

Dah mi bolno zastane u grlu.

– O jebote – prosikćem.

Drugo poglavlje

Set

Divno se provodim. *Obožavam* ovakve stvari.

Tek smo sat vremena na proslavi petnaest godina mature, a već sam se sa Glorijom, svojom starom partnerkom iz laboratorije, i njenom suprugom Emili (one su scenografkinje u Holivudu i upravo su uzele psa) ispričao šta se dešavalo u poslednjih deset godina, pogledao dvadeset slika bebe Majka Vilsona (sladak mališa), zapretio Merijen da ću je baciti u okean (volim Merijen, a izgleda odlično), popio dva domaća koktela nazvana po našoj srednjoj školi (božanstven je), i pogledao delić utakmice *Tampa bej lajtninga* na telefonu Lorena Hejmena (ne pratim hokej, ali čini mi se da Loren misli da sam neko drugi, i to mi se sviđa kod njega).

Sad sedim za stolom broj osam, sâm jer za razliku od ostalih mojih školskih drugara, koji se još vrmaju okolo, poštujem Merijenin komplikovan i pažljivo koreografisan protokol događaja. Osim toga, kad ste prvi za stolom, možete da vidite reakcije ljudi kad shvate da će morati da razgovaraju s vama celo veče.

Fenomenalno je.

Ispružim noge leđima okrenut ka predivnom Meksičkom zalivu, pijuckam svoj palm bej preptini i cupkam uz uvodne

taktove pesme „Margaritaville“ dok čekam svoje društvo za stolom.

Iz korpe za hleb vire oni hrskavi štapići s parmezanom – njam – pa uzmem jedan i zagrizem ga. Sramotno je koliko mi se mrvica prospe po grudima.

Otresam ih sa sakoa kad podignem pogled i želudac mi se stegne.

Moli Marks stoji u senci palme u saksiji i užasnuto me gleda.

Nisam je video petnaest godina.

Od one noći kad smo raskinuli.

Ili bolje rečeno, kad je ona raskinula sa mnom, na moje zaprepašćenje i bez ikakve najave, od čega nisam mogao da se oporavim do polovine studija – ili do kraja, u zavisnosti od toga koliko sam piva popio.

Strpam ostatak štapića u usta i ustanem sa ogromnim osmehom na licu, i dalje žvaćući jer Moli ne zaslužuje da čekam da progutam.

– Moli Marks! – povičem i raširim ruke kao da ne postoji nijedan razlog što mi ne bi prišla da je čvrsto zagrlim i potapšem po leđima. Ja sam Set Rubenstajn, advokat, i *preplaviću* je svojom čuvenom harizmom.

Ona samo stoji naherene glave i gleda me kao da sam ludak.

Čujte, ja *jesam* ludak, priznajem. Ali ja sam *fin* ludak, što je Moli sigurno strano i nepojmljivo pošto je okrutna i hladna osoba.

– Hej, ne puštaj me da stojim ovako kao jadnik – uzviknem.

– Hodi, Marksice!

Ona mi nevoljno priđe u zagrljaj i tapne me prstom po ramenu – kao da će se, pipne li me celom šakom, izložiti riziku da se zarazi veneričnom bolešću.

Koju ja nemam. Testirao sam se pre nego što sam doleteo ovamo. Za svaki slučaj.

Privučem je bliže sebi. – Hej, hajde to malo srdačnije, Marki Marks. To sam ja, tvoj stari prijatelj Set Rubs.

– Ko? – pita ona mrtva ozbiljna.

Nasmejem se jer sam čvrsto rešio da odišem opuštenom ljubaznošću sasvim kul tipa koga nimalo ne uznemirava njeno prisustvo. A Moli je uvek bila duhovita, sa onim malobrojnim ljudima s kojima bi se udostojila da razgovara.

– Ne mogu da verujem da si došla na ovu žuraju – kažem, odmakavši se da je pogledam. Nije došla ni na pet ni na deset godina mature, što ama baš nikog nije iznenadilo.

– Ni ja. – Uzdahne onako kao da je umorna od života, što me je nekad izluđivalo.

– Izgledaš fantastično – kažem joj.

To je, naravno, obavezno reći nekome na proslavi godišnjice mature, ali u njenom slučaju to je istina. Još ima onu dugu, gustu, tamnosmeđu kosu čak do dupeta, koja je izdvaja od naših školskih drugarica s paževima i pundama. I viša je nego što je pamtim, s ubistvenim nogama, koje joj divno ističe kratka, tanana, crna haljina, što se, naravno, kosi s Merijeninim „tropski koktel“ kodeksom oblačenja. Nosi negde između deset i dvadeset tananih zlatnih lančića različite dužine, koji joj padaju od ispod grla pa do procepa između grudi, s malenim privescima u obliku recimo čička ili Kalifornije. Razočaran sam što moram priznati da želim da joj poskidam lančiće, jedan po jedan.

Ona me odmeri od glave do pete. – I ti dobro izgledaš. Mislila sam da ćeš izgledati starije.

Uh.

Trudim se da ne izgledam tužno.

Verovatno mi to nije pošlo za rukom pošto se udari lepo manikiranom rukom po ustima.

– Izvini. Nisam tako mislila. Htela sam da kažem...

– Očekivala si da ću izgledati zrelo u skladu sa svojom urođenom ozbiljnošću? – kažem da je spasem jer izgleda kao da hoće da pobegne i zakopa se u pesak.

Nikad nisam mogao da se suzdržim i ne pokušam da je spasem od nje same.

Nikad u tome nisam uspeo.

– Ne, samo... Hoću da kažem da, uh, nisi ostario. Mislim, jesi, naravno, ali ne koliko ostali ovde. Izgledaš zgodno i potentno. Bože, izvini, stvarno izvini.

Ona i dalje govori kao automat, ali se čini da je iskreno užasnuta. Sažalim se na nju.

– To je do botoksa – našalim se – a imam i odličnog plastičnog hirurga. – Ona se ne smeje, što me ne čudi. Uvek je bila škrta na smehu. Ako hoćete da je nasmejete, morate dobro da se potrudite.

Ali vam pričinja ogromno zadovoljstvo kad vam to pođe za rukom.

– Izvoli, sedi – kažem i džentlmenki mahnem rukom, pokazujući na slobodnu stolicu pored sebe.

Slobodna je jer nisam poveo pratnju. Tačnije rečeno, moja pratilja, devojka s kojom sam bio skoro četiri meseca, otkazala mi je u poslednjem trenutku, raskinuvši sa mnom preko SMS-a noć pre nego što je trebalo da doletimo ovamo.

Rekla je, kao i poslednjih pet ili šest žena s kojima sam se zabavljao, da se sve odvija prebrzo. Da tražim više nego što je ona spremna da pruži.

Možda je bila u pravu. Sklon sam da se sa oduševljenjem bacim na udvaranje u nadi da ćemo se zaljubiti. Zašto obuzdavati prirodnu poletnost i emocije kad bi svaka žena mogla biti ona prava? Tražim životnog partnera, srodnu dušu, svoju ženu.

I siguran sam – *siguran* – da ću je uskoro sresti.

Ništa od ovoga ne pominjem Moli.

– Ko još sedi ovde? – pita ona gledajući po stolu.

– Merijen – kažem s oduševljenjem. Moli je oduvek mrzela Merijen.

– Bože, izgleda isto – kaže Moli. – Šta radi ona?

Možete slobodno da se pouzdate u to da Moli neće pratiti nikoga iz našeg razreda.